

Бѣше есень благодатна, плодородна, тиха, златна. Тамъ, задъ облацитѣ сиви, Слънчо свѣтълъ, огненъ царь и небесенъ господарь, прашаше лжчи игриви надъ морета, планини и широки равнини.

Върху китнитѣ дрѣвчета, въ лозето на дѣдо Ради, петъ-шестъ весели врабчета, пѣргави, безгрижни, млади, скачаха нетѣрпеливо и поглеждаха страхливо къмъ кжщурката, гдето стариятъ стопанинъ спѣше. Той бѣ собственикъ достоенъ и почиваше спокоенъ, безъ да знае за крадцитѣ — група зайци дългоухи отъ усои тъмни, глухи — скрили се между лозитѣ.

Тѣзъ юнаци, горски, диви, смѣло гроздето крадѣха, а врабчетата игриви часовои вѣрни бѣха.

Изведнажъ зачу се врѣва и далеченъ, силенъ шумъ.

— Братя, тукъ опасно става! Хора съ кучета минаватъ по отпѣкания друмъ, — главатарьтъ бързо рече. — Мисля, че е време вече въ дупкитѣ си да вървимъ!

И дружината сърдцата грабна плякката богата, па изчезна като димъ.

Подиръ часъ и половина, чакъ когато пладне мина, дѣдо Ради се събуди. Той съвсемъ не се учуди, а накриви си калпака, взе въ ржка тояжка яка, па развеселенъ отиде лозето да си повиди. Но, когато съ изненада край високата ограда грозде стжпкано съзрѣ, сепна се добриятъ старецъ, па земята съ кракъ удари и сърдитъ, навжсенъ спрѣ.

— Ехъ, това е вече много! Но ще ги накажа строго! — дѣдо Ради се закани и, следъ кратко размишление, върна се назадъ съ решение, смѣлитѣ крадци да хване.

Скоро до вратата тѣсна той голѣмъ капанъ постави, па съ трева и шума прѣсна скри пружинитѣ му здрави. После колчета донесе, хитро подъ мустакъ засмѣ се и направи стражъ опасенъ, кривокракъ, сърдитъ, ужасенъ, съ малка шапка, вехтъ балтонъ и окжсанъ панталонъ.